

Af Detailler skal nævnes, at der Pg. 8 anføres, at Konkurs kan indtræde efter Forlangende »af Tredjemand (f. Eks. Bankinspektør, Sparekasseinspektør, jfr. Banklovens § 16 og Sparekasselovens § 16)«. Dette er næppe rigtigt, idet de nævnte Paragraffer omtaler, at Banker og Sparekasser under visse Omstændigheder skal træde i Likvidation, for Sparekassers Vedkommende efter Afgørelse af Ministeren for Handel, Industri og Søfart; derimod anfører begge Paragraffer, at Begæring om Konkursbehandling ikke kan tages til Følge. Forfatterne har her formentlig tænkt paa de tidligere, indtil henholdsvis 1930 og 1937 gældende Love. — Pg. 106 anføres: »Fremmed Emballage, der kan returneres, bør omgaaende sendes tilbage«. Selv om dette som Regel er rigtigt, vil det formentlig dog kun være juridisk korrekt, hvis enten Kreditor har bevaret Ejendomsretten, eller Emballagens Værdi er mindre end Dividenden af det Beløb, hvorved den er bogført. Hvis Emballagens Værdi er større end Dividenden af det Beløb, hvortil den er bogført, vil denne Kreditor ved Returneringen af Emballagen opnaa større Dækning for sit Krav end de andre simple Kreditorer.

Som Bogen foreligger, vil den utvivlsomt være en Støtte for de Aspiranter, der forbereder sig til Revisoreksamen; men man kunde have ønsket, at Forfatterne havde udvidet deres Arbejde til en mere fuldkommen Fremstilling af de behandlede Emner.

Poul Hansen.

Jørgen Pedersen: Pengeteori og Pengepolitik. Nyt nordisk Forlag, Arnold Busck. 381 Sider. Kr. 16,50.

Indenfor Pengeteorien er der i de senere Aar sket en hastig Udvikling, selvom det nu kan ses, at de nye Teorier, som fremkom i 1930erne særlig med J. M. Keynes' »The General Theory of Employment, Interest and Money« (1936), ikke betød saa stærkt et Brud med Fortiden, som nogle oprindeligt antog. Jørgen Pedersens nylig udsendte Værk er den første danske Bog, i hvilken der gives en sammenhængende og udførlig Fremstilling af den nye Pengeteori. Bogen faar en yderligere Interesse derved, at den, foruden at skulle tjene som Lærebog ved Aarhus Universitet, af Forfatteren er søgt skrevet i en Form, saaledes at ogsaa den praktiske Mand med Udbytte vil kunne studere den. Det er dog nok et Spørgsmaal, om Bogen netop fra den formelle Side har de Egenskaber, som vil gøre den til egnet Læsning for den ikke i økonomisk Teori skolede. Dette ses ikke mindst i det første Kapitel, som omhandler Pengebegrebet, i hvilket Jørgen Pedersen argumenterer for det hensigtsmæssige i at anvende Ordet »Penge« i Betydningen »Indkomst« og ikke i Betydningen »Betalingsmidler«. Denne noget uvante Terminologi, som endda ikke altid fuldt konsekvent fastholdes, vil sikkert forvirre de fleste. Hvis Ordet »Penge« er tvetydigt og uklart, havde det været enklere, om Forfatteren helt havde undgaaet at betjene sig af det, hvilket vilde være saa meget lettere, som vi i Forvejen i Sproget netop har de to udmærkede, velforstaelige og klare Ord: »Indkomst« og »Betalingsmidler«.

Den egentlige Fremstilling af Pengeteorien indledes med en Paavisning af, at Afholdelsen af Udgifter er Kilden til Indkomst, og der sondres mel-

Af Detailler skal nævnes, at der Pg. 8 anføres, at Konkurs kan indtræde efter Forlangende »af Tredjemand (f. Eks. Bankinspektør, Sparekasseinspektør, jfr. Banklovens § 16 og Sparekasselovens § 16)«. Dette er næppe rigtigt, idet de nævnte Paragraffer omtaler, at Banker og Sparekasser under visse Omstændigheder skal træde i Likvidation, for Sparekassers Vedkommende efter Afgørelse af Ministeren for Handel, Industri og Søfart; derimod anfører begge Paragraffer, at Begæring om Konkursbehandling ikke kan tages til Følge. Forfatterne har her formentlig tænkt paa de tidligere, indtil henholdsvis 1930 og 1937 gældende Love. — Pg. 106 anføres: »Fremmed Emballage, der kan returneres, bør omgaaende sendes tilbage«. Selv om dette som Regel er rigtigt, vil det formentlig dog kun være juridisk korrekt, hvis enten Kreditor har bevaret Ejendomsretten, eller Emballagens Værdi er mindre end Dividenden af det Beløb, hvorved den er bogført. Hvis Emballagens Værdi er større end Dividenden af det Beløb, hvortil den er bogført, vil denne Kreditor ved Returneringen af Emballagen opnaa større Dækning for sit Krav end de andre simple Kreditorer.

Som Bogen foreligger, vil den utvivlsomt være en Støtte for de Aspiranter, der forbereder sig til Revisoreksamen; men man kunde have ønsket, at Forfatterne havde udvidet deres Arbejde til en mere fuldkommen Fremstilling af de behandlede Emner.

Poul Hansen.

Jørgen Pedersen: Pengeteori og Pengepolitik. Nyt nordisk Forlag, Arnold Busck. 381 Sider. Kr. 16,50.

Indenfor Pengeteorien er der i de senere Aar sket en hastig Udvikling, selvom det nu kan ses, at de nye Teorier, som fremkom i 1930erne særlig med J. M. Keynes' »The General Theory of Employment, Interest and Money« (1936), ikke betød saa stærkt et Brud med Fortiden, som nogle oprindeligt antog. Jørgen Pedersens nylig udsendte Værk er den første danske Bog, i hvilken der gives en sammenhængende og udførlig Fremstilling af den nye Pengeteori. Bogen faar en yderligere Interesse derved, at den, foruden at skulle tjene som Lærebog ved Aarhus Universitet, af Forfatteren er søgt skrevet i en Form, saaledes at ogsaa den praktiske Mand med Udbytte vil kunne studere den. Det er dog nok et Spørgsmaal, om Bogen netop fra den formelle Side har de Egenskaber, som vil gøre den til egnet Læsning for den ikke i økonomisk Teori skolede. Dette ses ikke mindst i det første Kapitel, som omhandler Pengebegrebet, i hvilket Jørgen Pedersen argumenterer for det hensigtsmæssige i at anvende Ordet »Penge« i Betydningen »Indkomst« og ikke i Betydningen »Betalingsmidler«. Denne noget uvante Terminologi, som endda ikke altid fuldt konsekvent fastholdes, vil sikkert forvirre de fleste. Hvis Ordet »Penge« er tvetydigt og uklart, havde det været enklere, om Forfatteren helt havde undgaaet at betjene sig af det, hvilket vilde være saa meget lettere, som vi i Forvejen i Sproget netop har de to udmærkede, velforstaelige og klare Ord: »Indkomst« og »Betalingsmidler«.

Den egentlige Fremstilling af Pengeteorien indledes med en Paavisning af, at Afholdelsen af Udgifter er Kilden til Indkomst, og der sondres mel-

lem de Udgifter, som afholdes af forskellige Grupper, nemlig de Erhvervsdrivende, disse og andre privates Husholdninger, samt endelig det offentlige; hertil kommer naturligvis i et Land, som har Samhandel med Udlandet, Eksporten som Kilde til Indkomst. De forskellige Grupperes Motiver til at afholde Udgifter underkastes en Analyse, og i det moderne privatkapitalistiske Samfund har de Erhvervsdrivendes Udgifter en særlig Interesse. De Udgifter, som de Erhvervsdrivende qua Erhvervsdrivende vil afholde, afhænger naturligvis af Rentabilitetsudsigterne, som paavirkes dels af Kreditpolitikken, dels af den almindelige Indkomststrøm i Samfundet. Forudsætningen for, at de Erhvervsdrivende saavel som andre kan afholde Udgifter, er, at de har Betalingsmidler til Raadighed. Det er Banksystemets og i sidste Instans Centralbankens, her i Landet Nationalbankens, Opgave at stille Betalingsmidler til Raadighed. Bortset fra Skilleløbet, er der to Arter af Betalingsmidler, nemlig Sedler og Banktilgodehavender. Jørgen Pedersen viser nu, at de private Forretningsbanker ikke i ubegrænset Omfang kan stille Betalingsmidler til Raadighed. I deres Kreditpolitik er de afhængige af Centralbanken, som kan bestemme over deres Likviditet ved Køb og Salg af Værdipapirer i det aabne Marked. Maalet for Forretningsbankernes Likviditet finder Jørgen Pedersen i Forretningsbankernes Nettotilgodehavender i Centralbanken, som naturligvis kan være negative. Forudsætningen for Jørgen Pedersens Opfattelse, at Forretningsbankerne ikke kan føre Kreditpolitik uafhængigt af eller i Modstrid med Centralbankens Ønsker, er, at vi har at gøre med et Land, som enten ikke har noget økonomisk Samkvem med Udlandet, eller hvor det offentlige er i Stand til at beherske saavel Vare- som Kapitalbevægelser over Grænsen. Er denne Forudsætning ikke opfyldt, foreligger der Mulighed for, at de private Banker i Modstrid med Centralbankens Politik gennem Laan i Udlandet skaffer sig Midlerne til Kreditudvidelse. Da nu, ifølge Jørgen Pedersen, Centralbanken til enhver Tid er i Stand til at ændre Bankernes Likviditet, kommer han til det Resultat, at naar Bankernes Likviditet er stor, viser dette ikke noget om, hvor stor en Kreditudvidelse de kan foretage, thi hvis Bankerne giver sig til at udvide deres Kredit, kan Centralbanken jo straks sætte en Stopper herfor ved Salg af Værdipapirer i Markedet. Man kan derfor kun sige, at Bankernes Likviditet giver Udtryk for eller hører sammen med deres Indstilling overfor Rentniveauet. Naar Bankernes Likviditet er stor og Obligationskurserne høje, er de tilbageholdne overfor Obligationer; hersker der omvendt ringe Likviditet og samhørende hermed lave Obligationskurser, vil man forvente Kursstigning og dermed Rentefald.

Et af Bogens interessanteste Kapitler er Kapitel VI om Rentefodens Bestemmelse, og det er ogsaa dette Kapitel, som i Forhold til den tidligere danske Litteratur om Emnet giver mest teoretisk Nyt. Jørgen Pedersen kritiserer her skarpt den saakaldte klassiske Renteteori, ifølge hvilken Renten er Prisen paa Kapital, som bestemmes paa det Marked, hvor Opsparing og Investering møder hinanden som Udbud af og Efterspørgsel efter Kapital. Jørgen Pedersen anfører to Hovedargumenter mod denne Opfattelse. Det første Argument gaar ud paa følgende: Naar man opdeler Nationalindkomsten efter de Udgifter, som er Kilderne til Indkomst, faar man en fuldstændig Opdeling i Investering og Forbrug. Opdeler man paa den anden Side Indkomsten efter Anvendelse, faar man en tilsvarende fuldstæn-

dig Opdeling over Opsparing og Forbrug, og da Indkomsten naturligvis er den samme set ud fra de to Synspunkter, faar man som en Tautologi, at Opsparing og Investering altid og med matematisk Nødvendighed er lige store. Der behøves ikke nogen Art af Prismekanisme med Rentevariationer til at skabe Lighed, og Renten kan derfor ikke være bestemt ved Kravet om, at Opsparing og Investering skal være lige store. Det burde være klart, at dette Argument er ganske uden Vægt, thi man kan udtage en hvilken som helst Vare indenfor Nationalproduktet og betragte Nationalindkomsten som skabt dels ved Udgifterne ved Produktion af vedkommende Vare og dels ved Udgifterne ved Produktion af alle andre Varer, og tilsvarende kan man ved Indkomstens Anvendelse sondre mellem Erhvervelsen af den betragtede Vare og Erhvervelsen af alle andre Varer. Man vil herved faa, at den samlede Udgift ved Produktion af Varen og den Del af Nationalindkomsten, som anvendes til Erhvervelse af Varen, altid og nødvendigvis er lige store, og hvis Jørgen Pedersens Ræsonnement var rigtigt, skulde Vareprisen derfor ikke være bestemt af Udbud og Efter-spørgsel. Jørgen Pedersens andet og ligeledes utilstrækkelige Argument mod den klassiske Teori gaar ud paa, at en Forøgelse af Opsparingen ikke, som man skulde vente det efter Teorien, umiddelbart vil føre til lavere Rente og større Investering, saaledes at den samlede Indkomst trods Nedgang i Forbruget opretholdes. Tværtom vil Indkomsten og Beskæftigelsen falde, thi at Opsparingen bliver større betyder primært kun, at Folk formindsker deres Forbrugsudgifter, og naar Udgifterne aftager, aftager jo tillige de Handlendes og Producenternes Indkomster, og dette virker naturligvis i Retning af mindre Investering. Nu er der ganske vist den Mulighed, at Forbrugsformindskelsen neutraliseres gennem lav Rente; men Jørgen Pedersen gør gældende, at der i selve Opsparingsforøgelsen som saadan ikke ligger noget Incitament til Rentesænkning. De Forbrugere, som undlader Forbrug og sætter Pengene i Banken, faar ganske vist deres egen Likviditet forbedret og tilfører Bankerne Kasse; heroverfor staar imidlertid et øget Krav om Kredit fra Handlende til at holde større Lagre af usolgte Varer. Enklest kan man sige, at der blot sker en Ombytning af Konti: de Handlende faar mindre Banktilgodehavender, medens Forbrugerne faar større; men Bankernes Likviditet som Helhed bliver ikke forbedret. Først i det Øjeblik Forbrugsforøgelsen har ført til mindre Indkomst og Beskæftigelse, vil Bankernes Likviditet blive forbedret, fordi Omløbet fastholder færre Betalingsmidler, og Tendensen til Rentefald vil da vise sig, men kommer nu for sent til Opretholdelse af Indkomsten. I det væsentlige er denne Argumentation korrekt saa langt den gaar; men man kan ikke af det skildrede drage Jørgen Pedersens vidtgaaende Slutninger. Til Forklaring af Forløbet er det i og for sig tilstrækkeligt at antage, hvad der jo ogsaa er en Kendsgerning, at den lange Rente i meget vidt Omfang stabiliseres som Følge af Spekulationens Indflydelse; men det Forhold, som her gør sig gældende for Obligationers Vedkommende, træffer man jo ogsaa, omend i mindre udpræget Grad, for andre Varer, som er lette at opbevare, og for hvilke den aarlige Tilgang er lille i Forhold til den samlede Bestand.

Den Renteteori, som Jørgen Pedersen selv fremstiller efter at have kasseret den klassiske, er i alt væsentligt den samme som Englænderen Keynes' og iøvrigt den samme, som var herskende for smaa 200 Aar siden. Her-

efter er Renten Prisen paa Betalingsmidler, et Laan er Leje af Betalingsmidler, og Renten er den erlagte Leje. Da nu, som det tidligere er vist, Centralbanken under moderne Forhold har den afgørende Indflydelse paa Mængden af Betalingsmidler, bliver det Centralbanken, der som Udbyder af den Vare, Renten er Prisen paa, bestemmer Landets Renteniveau. Renteteorien bliver altsaa den simple, at Renten afhænger af Likviditetsbehovet paa den ene Side og Mængden af Betalingsmidler paa den anden Side; og med Mængden af Betalingsmidler menes her Forretningsbankernes Netto-tilgodehavender i Centralbanken. Denne Teori forekommer Anmelderen for enkel, dels fordi den — hvad Jørgen Pedersen selv indrømmer — ikke sondrer mellem de forskellige Rentesatser, dels fordi det selvsagt gør en Forskel, om Forretningsbankerne faar større Likviditet ved Centralbankens Opkøb af Obligationer eller for Eksempel som Følge af et Eksportoverskud.

Jørgen Pedersen drager ikke af sin Renteteori den Konklusion, at hele Spørgsmaalet om Rentens Højde er overladt til Vilkaarlighed og Nationalbankdirektørens Forgodtbefindende. Hvis man baade skal undgaa Depression og Arbejdsløshed som Følge af Kreditindskrænkning og Inflation som Følge af overdreven Kreditudvidelse, maa Landets Rente fastholdes ved et vist hverken for højt eller for lavt Niveau, og Jørgen Pedersen kommer her til, at skal en vis ønsket Indkomst opnaas, da maa Renten, eftersom den private Anlægsvirksomhed varierer modsat Rentens Højde, være desto højere, jo mindre Opsparingstilbøjeligheden er, medens omvendt stor Opsparingstilbøjelighed muliggør og kræver lav Rente, hvis den ønskede Indkomst skal opnaas. Man ser heraf, at Jørgen Pedersen, naar han taler om Rentepolitik paa langt Sigt, til syvende og sidst kommer til samme Resultat som den klassiske Teori, blot med den Forskel, at hvad Klassikerne fremstillede som en Følge af Kræfternes frie Spil, hos Jørgen Pedersen, der tænker paa et moderne interventionistisk Samfund, bliver et godt Raad til Centralbankdirektører. Anmelderen mener derfor, at det er med Urette, Jørgen Pedersen antager Uforenelighed mellem ældre og ny Renteteori. Klassikernes var en Langtidsteori, medens den nye Teori omhandler Udviklingen i det korte Løb, hvor spekulative Momenter spiller en fremtrædende Rolle.

Ogsaa Kapitlet om Penge og Priser bringer nye Ting. Jørgen Pedersen polemiserer her mod den gamle saakaldte Kvantitetsteori, som ganske groft gengivet gaar ud paa, at Prisniveauet afhænger af Betalingsmidlernes Mængde. Jørgen Pedersen gennemgaar og kritiserer Teorien i dens forskellige Udformninger og Forbedringer i den nyeste Tid. Hans Hovedindvending mod hele den kvantitetsteoretiske Betragtning er ikke saa meget, at den indeholder positive Fejl, som den at Teorien bliver værdiløs gennem de væsentlige Forhold, den undlader at tage i Betragtning. Hvad Jørgen Pedersen særligt hæfter sig ved, er, at en Forøgelse af Indkomststrømmen ikke nødvendigvis fører til Prisforhøjelser og næsten aldrig tilsvarende Prisforhøjelser, fordi en større Strøm af Pengeindkomst som Regel, nemlig naar der blot ikke er fuld Beskæftigelse, vil føre til en Stigning i Produktionens og Beskæftigelsens Omfang. Tilsvarende vil en Indsnævring af Strømmen af Pengeindkomst ikke medføre tilsvarende Prisfald, men derimod en Nedgang i Produktion og Beskæftigelse. Jørgen Pedersens egen Teori kan ganske kort og derfor ufuldstændigt gengives saaledes: Priserne er ligefrem proportionale med Indkomstniveauet for Pro-

duktionsfaktorerne, først og fremmest Arbejdslønnen, og omvendt proportionale med Produktiviteten. Større Pengeindkomst vil derfor kun føre til højere Priser, enten fordi større Beskæftigelse og Indkomst medfører en Forhøjelse af Arbejdsløningerne eller Indkomstniveauet iøvrigt, eller fordi Produktiviteten ved en Udvidelse af Produktionen er aftagende. Til yderligere Forklaring af Priserne indfører Jørgen Pedersen det saakaldte Monopolelement, der skal forklare eller bortforklare alle Afvigelser fra den Prisdannelse, som man maa vente efter Teorien iøvrigt. Ordet Monopolelement dækker imidlertid over saa mange og saa forskelligartede Fænomener, at der med Indførelsen af denne Hjælpehypotese er sket en væsentlig Forringelse af Teoriens Præcision.

I en Række følgende Kapitler analyserer Jørgen Pedersen Sammenhængen mellem indenlandsk og udenlandsk Prisniveau og Prissystem. Her finder man altsaa Vekselkursteorien.

Bogens anden Del omhandler Pengepolitikken og de forskellige Maal, man har sat sig for denne. Først undersøges de to Maal, at opretholde faste Valutakurser paa Udlandet og at stabilisere det indenlandske Prisniveau. Antagelig af pædagogiske Grunde er Analysen her meget udførlig. I begge Tilfælde vises det, at Efterstræbelsen af de angivne Maal er uforenelig med Opretholdelsen af Stabilitet i det økonomiske Liv. Det tredje pengepolitiske Maal, som gaar ud paa Variation af Prisniveauet omvendt proportionalt med Produktiviteten, hvilket er ensbetydende med Opretholdelsen af et konstant Indkomstniveau, finder Jørgen Pedersen ikke i og for sig forkasteligt, men dog utilstrækkeligt, forsaavidt som der ikke i dette, at Prisniveauet reguleres paa en bestemt Maade, ligger noget om, at høj og stabil Indkomst og Beskæftigelse i Samfundet sikres; og dette sidste anser Jørgen Pedersen for Pengepolitikens vigtigste Maal.

I Bogens sidste Kapitel fremstilles derfor Forfatterens eget Forslag til et System, ved hvilket et Lands økonomiske Aktivitet kan stabiliseres. Ligesom i de foregaaende Kapitler tager Behandlingen her Sigte paa det moderne interventionistiske Samfund, hvor Produktionen er organiseret som privat Erhvervsvirksomhed; men hvor Staten ved mere eller mindre omfattende Indgreb søger at regulere Indkomstens Størrelse, Anvendelse og Fordeling. Problemet, der stilles, er, hvorledes man kan neutralisere de forskellige økonomiske Forstyrrelser, som uundgaeligt viser sig. De to vigtigste Arter af økonomiske Forstyrrelser er Variationer i Udenrigshandelens Vilkaar og i den indenlandske private Investering. Som Middel til at neutralisere de fra Udlandet hidrørende Forstyrrelser gaar Jørgen Pedersen principalt ind for Variation af Valutakurserne; men for det Tilfælde, at denne Metode viser sig udelukket, nævnes ogsaa andre Foranstaltninger. Det væsentlige er, at Staten har Evne til direkte at paavirke det økonomiske Samkvem med Udlandet, saaledes at en selvstændig indenlandsk økonomisk Politik bliver mulig. Overfor Svingninger i den indenlandske private Anlægsvirksomhed, ligesom overfor Variationer i de private Forbrugsudgifter kan saavel kredit- som finanspolitiske Midler bringes i Anvendelse; ifølge Jørgen Pedersen tager det imidlertid for lang Tid, inden disse Midler faar tilstrækkelig Virkning, og i Mellemtiden kan f. Eks. en oprindelig Nedgang i Indkomst og Beskæftigelse forplante sig videre paa faretruende Maade, saaledes at de Midler, som oprindeligt vilde have været adækvate, nu viser sig helt utilstrækkelige. Jørgen Pedersen foreslaar der-

for indført et særligt System, et Ventepengesystem, som skal være i Stand til at kvæle Tendenser til Videreforplantning af Indkomstnedgang og Arbejdsløshed i Fødslen. Systemet gaar ud paa, at der oprettes en særlig Statsinstitution, ved Henvendelse til hvilken enhver Arbejdsløs, som er villig til at tage Arbejde til tariffmæssig Betaling, skal have anvist Arbejde, eller hvis det ikke straks kan ske, skal have udbetalt Ventepenge af samme Størrelse som Lønnen for almindeligt ufaglært Arbejde. Dette System vil aabenbart ved begyndende Arbejdsløshed i meget væsenlig Grad sikre Op-
retholdelse af Indkomsterne i Samfundet og dermed i det mindste stærkt afdæmpe Tendensen til Videreforplantning af Arbejdsløshed. Dette er naturligvis i sig selv noget meget vigtigt og værdifuldt at opnaa; men der er Grund til at gøre opmærksom paa, at allerede under de nuværende Forhold vil Tendensen til Selvforstærkning af Depressionsfænomener være meget svag, hvis det offentlige blot vil undlade at gøre ondt værre gennem Kreditindskrænkning, Skatteforhøjelser og Udgiftsbesparelser. Den anden Ting, der er Grund til at fremhæve, er den primære eller oprindelige Arbejdsløshed og Indkomstnedgang, som kan opstaa indenfor Anlægsvirksomheden og indenfor Eksporterhvervene, og som Ventepengesystemet intel umiddelbart gør for at afhjælpe, og som kan antage endog meget betydeligt Omfang. Dette fremgaar jo allerede deraf, at Anlægsvirksomhed og Eksportproduktion tilsammen svarer for ca. $\frac{1}{3}$ af Nationalindkomsten her i Landet. Omend Ventepengesystemet er et originalt og værdifuldt Bidrag til den økonomiske Politik, maa det altsaa som Helhed siges, at det sætter ind dér, hvor Problemerne og Vanskelighederne er mindst.

Som nævnt ovenfor er Jørgen Pedersens Bog tænkt ikke blot som et Bidrag til den videnskabelige Litteratur og som Lærebog ved Universitetsundervisningen; det er Forfatterens Tanke, at den tillige skal kunne orientere det praktiske Livs Mænd i den nye økonomiske Teori. Der kan næppe være Tvivl om, at det for netop Praktikerne, som ikke paa Forhaand er orienteret og øvet i økonomisk Tankegang, vil volde meget store Vanskeligheder at studere Bogen med Udbytte. Emnet er imidlertid af saa stor Vigtighed, og Bogen indeholder saa mange værdifulde Tanker, at man maa haabe, at de flest mulige ikke vil vige tilbage for det ikke ubetydelige Arbejde, som en Fordybelse i Bogen vil medføre.

Jørgen Gelling.

Ole Skaarup: Regnskabsaflæggelse i danske Skadesforsikringsselskaber. Udgivet af Handelshøjskolen i København i Forbindelse med Forsikringsforeningen som Nummer 5 i Serien: Forsikringskrifter. Einar Harecks Forlag. 1944. 236 Sider. Kr. 12,00.

Den foreliggende Bog er den første større Fremstilling af de regnskabsmæssige Problemer inden for Skadesforsikringsvirksomheden. Forfatteren er Hovedbogholder i et af vore store Forsikringsselskaber, og det mærkes paa Fremstillingen, at det er en erfaren Praktiker, der her fremlægger vel gennemtænkte og prøvede Metoder.

Bogen skal danne Grundlag for Undervisningen paa Handelshøjskolen, men den vil utvivlsomt blive modtaget med Interesse af mange Forsikringsfolk og Revisorer, der ønsker at beskæftige sig med Branchens specielle